

25. szám.

Június 20-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárbanál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

MI OKOZZA A SZÁRAZSÁGOT?

Vannak különféle babonák a népben:
Egyik azt hiszi hogy azért van szárazság,
Mert a boszorkány mind eladta az esőt.
S az esőkulcsot ott hordja a fülében.

Másutt meg azt hiszik, vámpyrok járnak fel
Pusztá temetőből; megrontják a felhőt;
Azoknak egyenkint fejüket elvágják,
A mig csak közülök egy a földre feljön.

Van, a ki azt hiszi, hogy fáültetéssel
Lehetne segíteni ezen a nagy bajon;
Más meg, hogy mióta Tiszát szabályoznak,
Azóta nem terem kákát és sást Bajom.

No én a babonát mindenkép tisztelem;
Hanem én nekem is meg van a babonám:
Én tudom legjobban, mi rontja vetésem
S mióta szárad ki tőből a gabonám?

Ez a sok esernyő! ménykü... majd mit mondok.
Ettől nem eshetik, pedig lógg már sokszor;
De hogy ha meglát egy paruplit a felhő,
Azt hiszi, hogy ide talált jönni roszkor.

Az ég nekünk szánta az Isten áldását,
S ezek nemhogy húznák az égből lefelé,
De még visszatartják! óh hogy — majd megmondtam,
Hogy mik és hányrébten csapkodjanak belé!

K - s M - n.

Valamint az 1861 és 1862-ki, ugy a folyó évi teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

HOGYAN KELL AZ EMBERNEK A MÁS IDEJÉVEL GAZDÁLKODNI.

Valami consistorialis ülésen tartott mintabeszéd, a hol nagyon szorgos az idő; s sok tárgy van még elvégezni való; s ő csak annyit akar mondani, hogy nem kíván a tárgyhöz hozzá szólni.

Nagytiszeletü, tekintetü és illetőleg méltóságu consistorium!

Jól látván hogy az idő rövid, s nem akarván az ugy is minden oldalrol megvitatott, és kivilágosított tárgyat bővebb és nyomatékosabb érvek felhozatala által még homályosabbá tenni, nehogy haszontalan szószaporitással vádoltassam; azon nagy és mély tiszteletnél fogva, melylyel a nagytiszeletü és tekintetü elnökség, nemkülönb a nagytiszeletü consistorium iránt viseltetem, azonkivül is senkinek alkotmányos sánczainkon belül épült jogait megcsonkítani nem igyekezvén, sőt ellenkezőleg mindenkor és minden időben csekély tehetséget teljes erőmből arra fordítván, hogy a közügyek pártolásában kifáradt nagy hazafiak magasztos törekvéseinek előmozdításában bármí csekély kis tevékenységgel részesülhessek, a mit bebizonyítani hosszú évek során át soha el nem mulasztottam, s e tekintetben remélem senki által szemrehányásokat eltérni nem kénytelenítetttem, legelső hazafiui erény-

nek tartván mindenkor a nemes lemondást, mely jutalmát önmagában hordozza, azért is dicsőségemnek tartom, ha a fenforgó kérdésben azon általános szempontot, mely eddigelé egyhangulag mindenki által lelkesen felkaroltatott, a tárgy ünnepeles fontosságához mért mennyiségben és minőségben, az előttem szólott szónok urakkal egyezőleg, nem csupán mint egyéni meggyőződésből eredő belátásomat, de sőt mint a közérzület tolmácsolatát, a melyet soha és semmi időben ignorálni nem szabad; és a mely mindnyájunknak felettevaló, különben is mély tisztelettel viseltetvén a mások véleménye iránt, s a magamét senkire felerőszakolni nem akarván, mely eset azonban ezuttal fenn sem forog, mert noha nem mindenekben érték egyet, de azért mégis ugy találom, hogy multhatatlan és szükséges, valamint pedig kívánatos, sőt csalhatlan és elmellőzhetetlen. . . . (Még tovább is beszélt volna, ha köhögés meg nem rohanja, s az Elnök hirtelen ki nem mondja a végzést.)

UJABBKORI FELFOGÁS A KRITIKAI GENREBAN.

Hiába a circus csak circus! Annak van közönsége. Az írók is mind oda járnak.

Igaz, hogy a circussal semmit sem gyarapodik a nemzetiségi kérdés, de hát ugyan ki fog még a magyarságára gondolni ezután?

Hisz a magyar nemzetiség úgy megerősödött harmadév óta, a mikor még nagyon gyöngéledőnek tartottuk, hogy azt ezentul ápolni valóságos patrioticus hypochondria volna.

Hiába, a közönség a maga 1. 2. 4. 8. forintjáért mulatni akar. A közszellem változott. Harmadéve országgyűlés, ma circus.

És én azt igen természetesnek találom, hogy a ki a zártszéken ül, sokkal örömebb hallja Price úrtól Edgardo halálának paródiá-

ját, mint a legfényesebb szónoklatot az ellenzék bármelyik coriphaeusától, ha mingyárt az országos kertészeti társulat tagja volna is.

Hogy Price ur, meg Little Wheale ur külföldiek, az mit sem tesz; hát a kávé nem külföldi-e s mégis mindennap hogy megiszszuk!

Felteszem olvasóimrul, hogy épen ugy nem tanultak az iskolában semmit a „vis centrifuga“ elméletéről, mint sok mostani fiatal ember s e bizalomra települve elmondom, hogy micsoda Isten csodáját mivel az az Adeline asszonyosság, midőn a sebesen nyargaló paripa belső oldalára teszi a lábát, hogy csak alig áll a csipőjén s még sem esik le róla. Akadhatna valami vaskalapos professor, a ki ezt a dyna-

micából könnyen meg tudná magyarázni, de csinálja csak utána!

Szórtunk is koszorúkat a szép Adelinének, a mennyit csak elbirt.

Igaz, hogy ő is külföldi, de már hiába, a közönség mulatni akar, a közönség kijózanodott, s az értelmesebb rész örömeztőbb lát a lóháton egy szép englische Reiterint, mint akár egy regement huszárt.

Már ez így van. S ezen ne is tessék busulni, mert ez nagyon jól van így.

Az igazi democraticus nép jelszava : „Pa-

nem et circenses.“ A „panem“-et elvette az aszály, legalább hát itt vannak a circenses.

Egy jó ötletem van, s ezt sem adom pénzért.

Olyan népek, melyek a civilizáció áldásaival túllaktak, *europafáradtaknak* (europamüde) nevezik magukat; olyan népek pedig, melyek a civilizáció áldásaiban csak most járnak még térdig, méltán nevezhetők *europaboldogoknak* (europaselig.)

Ez utóbbiak közé számítom én magunkat is.

Lám milyen szépen lehet írni a circusról is, ha az ember igazán finom érzésekkel fog hozzá.
Kár. Kár!

Kákai Aranyos emlékkönyvébe.

„Lám megmondtam Handa Bandi, ne menj az alföldre.“

Vezérezikk-vázlat a Botschafter számára.

Hallatlan merénylet ismét a barbar magyaroknál!

Egy német *kritikus* Pesten fényes nappal megveretett oroszva egy *színész* által.

Tessék! *Ócska corpus juris!*

Ilyen dolgok történhetnek még a Magyarórságon a Magyarórságok szuprematiája mellett! Rumpelkammerbe való törvények! *Pandurenwirtschaft!*

E tényért az egész magyar nemzet felelős.

Persze, hogy elfogják a dolgot tuschirozni, mert a megvert *kritikus* német. *Nemzetiségi gyűlés.*

A megvert *kritikus* a polgári osztályhoz tartozik. A *színész* az uri rendet „képviseleti.“ *Magnatenwirtschaft.*

Ököljog! antediluvianus institutiók! Feudalis tendenciák.

A megvert *kritikus zsidó* is. Szép kis *liberális*mus! Sötét századok! Auto!afé! Zsidó üldözés! *Vakmerő intolerantia!*

Most veszszük a tudósítást, hogy a *kritikus* megverő *színész orosz* és a *berlini színház tagja*.

Mindegy. Azért mégis a magyar nemzet felelős; mért nem vigyázott jobban?

Más oldalról igen jó alkalom felhánythatni a Sprec mellett Athen fiainak hallatlan arogantiáikat.

Maga az eszme in theoria is kibányászatlan. *Bismark. Kreuzzeitung. Junkerthum. Macht vor Recht.*

Párhuzam Bécs és Berlin civilizációja közt.

A berlini művészek megverik a *kritikusokat*; a

bécsiek bezzeg tiszteletben tartják őket még *fizetnek* is nekik.

Hát még a posteriori, a kivitelben mily gazdag vezérezikk tárgy?

Az *északi német* Anmassungja a *déli német* ellen!

A többi közt ez *flagrans határsértés!*

Reméljük, hogy a miniszterium tudni fogja e tekintetbeni teendőit!

Ez az ügy is közelebb visz bennünket *egy lépéssel* a nagy német kérdés megoldásához.

Végül, hogy el ne felejtjük; a magyarokat csakugyan jó lesz egy kicsit civilizálni.

K—s M—n.

A hármaskis tükörből.

Kérdés. Kik voltak a hajdonkori nevezetes *Vezérek* közül, a kik úgy eltűntek, hogy senki sem tudta meg, hová lettek?

Felelet. Igenis: *Mozses*, — *Romulus*, — *Attila* és *Majláth Kálmán*.

Az állatkert érdekében.

„Uraim! uraim! Mentül elébb azt az állatkertet; míg a meglevő készlet fel nem falja egymást! Ahol van ni: már a farkasok megették az őzeket, a rókák a pávákat, a vadmacskák a fehér egereket; a Nefeletjs megette a Gombostűt, a Hölgyfutár a Divatesarnokot; a Pesti Napló, meg a Hon megették az Országot, meg a Magyarországot; a Vezért megette a Pesti Hirnök; most nyeli épen a Handabandát a Bolond Miska! Uraim! Égető a szükség; egy állatkertet minél elébb, míg a hazai fenevadak mind meg nem eszik egymást.“

Tallérossy Zebulon.

1843 előtt, mikor fiatal voltam, és beszélni akartam, mindig csak azal letorkoltak nekem az *öreg*ek hogy „ne beszélj, *fiatal* vagy még, nem írtesz hozza!”

Furcsa válasz.

X. (Dühvel.) Uram! ön azt beszélte felőlem, hogy nekem, míg külföldön laktam, hamisításokért egy akasztófát sütöttek a hátamra.

Y. (Phlegmával.) Hát, kérem, nem sütötték oda? No az hát ugyan jó.

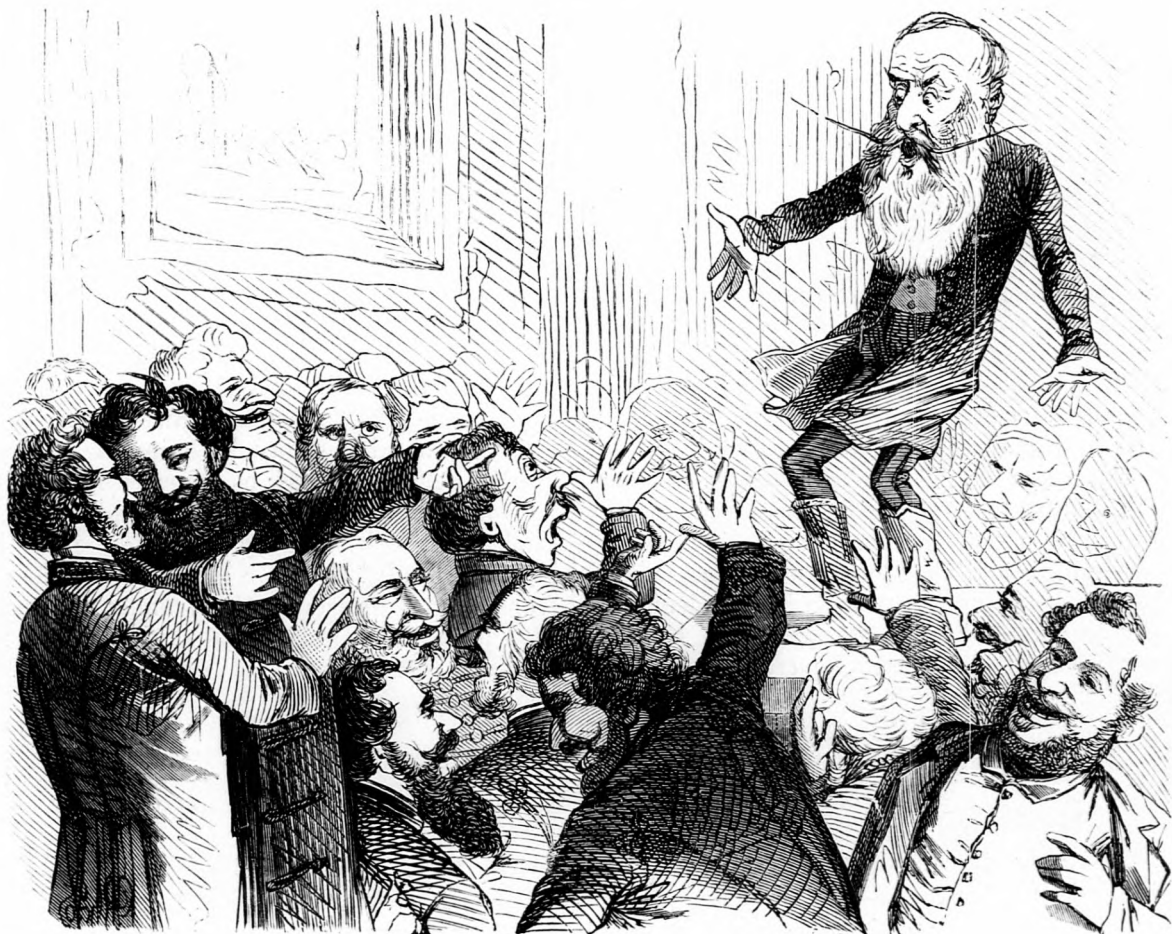
Borkorcsolya.

= Azt halljuk hogy a megholt „Vezér“ előfizetőit egyik még életben levő lappal akarják kárpótolni. Kárpótolni? Hisz a lapért nem nagy kár, hanem az előfizetési pénzért. — Itt eszünkbe jut amaz adoma midőn Pazarfi ur elment Zsugori tö-

zserhez pénzt kölcsönözni. „Szívesen — mondá a tőzsér — csak állítson kezest.“ Pazarfi ur magával vivén X barátját ezen szavakkal lépett a tőzsérhez : „Íme uram ezen barátom jót fog értem állani.“ „Szép szép — jegyzé meg a tőzsér — hanem hát barátjaért ki fog jót állani.“

Egy eseh gazdasági tanár megnyitó beszédének kezdete.

Az első félévben beszéltem az ökröknek és lovaknak — a második félévben pedig beszélni fogok a sertéseknek és birkáknak — az ő betegségeikről stb.

Mostan pedig, mikor már öreg vagyok, ha akarok valamit mondani, lekiabaltatom *gyorslabu* fiatalok által: „ne beszélj, *vén* vagy te már; nem értesz hozza!”

Közbe közbe pedig nem volt kinek beszílnem, is így kimarattam a világbul.

A „Donau-Zeitung” halálára.

Mélyen a gyomrában voltunk
Sorsunk igen szívén feküdt,
Bőkezűen pazarolt ránk
Száz hasábon miljom betüt.

Egyetlen volt társai közt,
— Kik pedig vannak számosan —
Ki naponkint emlegetett,
Mert szeretett halálosan.

Jó barátink táborából
Felénk mint fiakker nyelvelt,
Törvényt, jogot parodizált
Jól felvágott, meg-kent nyelvel.

Hártya-finom nagy füle volt
Rólunk rosszakat hallani,
Betapasztott kis szája volt
Rólunk a jót bevallani.

Barátságos vonzalmának
Sokszor adta tanujelét,
Barbárrak kürtölt, s ránk nyomta
A kiskoruság bélyegét.

Meghalt már e nagy Pátronus!
— Ne tegyük kezünk' keresztbe,
Mert a- ilyen áldott lélek
Feltámad még erősb testbe!!! B. D.

BIZONYOS LAPOK SZINVÁLTOZÁSA.

Puebla eleste előtt.

Puebla megvétele valóságos lehetetlenség; a francziák egy szálíg ott hagyják fogukat; nem is lehet egyebet várni. Puebla legerősebb város a föld kerekiségén; minden kolostora valóságos vár, minden háza egy-egy erőd; a mexikóiak legvitézebb katonák a világon; egy közülök tiz francziát csak reggelire fölfal; Puebla sánczaihoz képest Traján és Hadrián vallum romanuma valóságos zabföld melléki árkoeska; az erődítvényeket a legjelesebb mérnök készítette nem is földhányásból, hanem gránitból; a tüzérséget a világ legjobb lövéje vezényli. Szóval Puebla megvétele az emberi lehetetlenségek közé tartozik és Napoleon császár szerencsét kívánhat magának ha katonáinak csontjait hazahozzák temetésre.

Puebla eleste után.

Pueblát igaz, csakugyan bevették a francziák és nem hagyták ott a fogukat; egyébiránt nem volt nagy mesterség. Puebla valóságos elhagyott falu; falai sínesenek, csak úgy kutya-futtában hánytak egy pár árkot körülötte; aztán a mexikóiak nem igen szoktak a katonáskodáshoz; az erődítvényeket csak egy tudatlan amerikai készítette hamarjában; a tüzérséget csak egy oktalan spanyol vezényelte. Szóval Puebla bevétele valóságos gyermekjáték volt; hanem most következik a hadd el hadd! A francziák azt hiszik, Mixikót is majd bevehetik. Nem oda Buda! Ez aztán igazán erős város; a francia császár szerencsét kívánhat magának, ha katonái állkapczáját megláthatja a temetőben.

Gyárfás.

EX DESPERATIONE.

Csalárd világ, czudar világ!
Volt nekem szeretőm, igazán szerettem:
Héj meg csalt, be megcsalt . . . verje meg az Isten!
Csalárd világ, czudar világ!

Álnok világ, czudar világ!
Mikor az utolsó aranyom elfogyott:
Akkor az utolsó barátom elhagyott.
Álnok világ, czudar világ!

Hideg világ, czudar világ!
Volt nagy bubánatom, nagy — igaz ok miatt —
És még kikaczagták szentelt fájdalmimat!
Hideg világ, czudar világ!

Komisz világ, czudar világ!
Szegény ember dolga mindig csak egyforma,
Féreg ő, s élete: rosz keserü torma . . . .
Komisz világ, czudar világ!

Gonosz világ, czudar világ!
Lefözlek! Gondoltam én egyet magamban,
Vigasztaló eszme villant meg ágyamban . . .
Gonosz világ, czudar világ!

Komor világ, czudar világ!
Kést a gond szívébe! . . *igyunk* ma végtére,
Világ boszujára, csaplár hitelére.
Komor világ, czudar világ!

Szomjas világ, czudar világ!
Az egészségére e hitvány életnek! . .
Bolond az a ki sír, a bölcsnek nevetnek.
Szomjas világ, czudar világ!

Részeg világ, dicső világ!
Kis királyok vagyunk, be gyöngy az életünk:
Ha kicsiny a föld — az egekbe repüünk! . .
Részeg világ, dicső világ! *Th—y K—n.*

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Béka jeremiáda.

Esőt, esőt! — anélkül is szárazon vagyunk, de a szárazban még semmink sincs; — hetek hónapok óta sem eget, mint Columbus hajóján az árboczkosárban levő fiu a szárazföldet, s örömemre is fedeztem akármennyit s minden rendbelit, a szelid báránnyel kezdve egész legrémitőbb viharfelhőkig, de mindezekre épített reményeim, fájdalom! vizzé, még pedig *esővizzé* lettek, mely azonban nem az égből hanem szemeimből hullott alá; mert a felhők bár mily fenyegető alakot vőnek fel, mindannyiszor szétszórtnak valamint a porosz alsóház, a vihar által. Már minden mólot megkisértettem volt, a mi más esztendőben csalhatatlannak bizonyult be az eső előidézésére, p. o.

1. A legborúsabb időben kimentem a földekre udjonos uj fehér florentini kalapommal — *esernyő nélkül*.

2. A rétet lekaszáltattam — mert többszöri tapasztalásból tudom, hogy midőn a fű már szépen szárad a renden, a gyűjtés előtt megszokott ázni.

3. A krumplit öntözni kezdtem.

4. Egyik szomszédommal fogadtam, hogy két hétig nem lesz eső; a fogadást rendesen el szoktam veszíteni, de fájdalom, most ezt is megnyertem.

Mindhasztalan! — Helységünk utczáiban tömördek por van. No, mondom, a béreseimnek megparancsolom, hogy öntözze végig a nagy utcát, majd esik aztán mindjárt; — hasztalan!

Végre hallám nagy örömemre hogy „Stuwer“ Pestre jön. No iszen lesz most eső elég, még felhőszakadás is, ha ez tüzjátékot rendez! Ez az a második vagyis inkább első Abbé Richard, csak hogy Stuwer nem a földből idézi elő, hanem az égből csalja le a vizet! — De — horrendum dictu — e se használt, a tüzjátéknak is kedvezett az idő. No de azért ne busuljunk; hisz ez még csak egy sovány esztendőnek a kezdete; az egyptomiak hetet értek s még sem vesztek el éhen, mert vala bölcse József Pharaojuk, a ki gyűjtetett a hét sovány esztendőt megelőző 7 kövér esztendőben, nekünk pedig volt most nem 7 hanem legalább 14 bő esztendőnk egy huzomban — bezzeg lehetett most gyűjteni!! Csak hogy egyet elfeledtem! t. i. hogy az ideit nem álmolta meg senki sem, mivel most az embereknek jóllétökről felsőbb helyen gondoskodva lévén, tökéletes egészségnek örvendenek, az emberek pedig Plinius, Strabo, Salamon, s tudja micsoda bölcsek

szerint alvasközben nem szoktak álmodni; nagy földadat is volna, mivel az emberek nagyobb része most éber állapotban úgy is álmodik — *egy jobblétről!* — s így tehát a legjobb álmofejtők daczára, mit sem használt volna. Hanem a mostani időkben nem is kell aggódnunk, mert van vasut elég, a min behozzák gyorsan a mi szükséges, csak ezt az idén kivételesen ingyen kellene osztogatni a mit a tüzes ló hoz, mert erdeinket, kik az esőfelhőket magokhoz szíjják, ez falja fel. — Épen most fájjalja szomszédom tyukszemeit; azt mondja hogy most bizonyára esni fog! — Meglehet hisz most vásár van s a kalendariom is szép (száraz) időt mond, e szerint tehát lehetetlen hogy esőt ne kapjunk!!!

B. E.

Különböző kritikák a Rész könyvére.

Pesti Hirnök. A könyv irodalmi becséről beszélni szükségtelen, hanem azt méltán megróhatjuk, hogy 31 író közül 20 *protestáns* és csak 11 *római katolikus*. Épen nem ilyen arány áll szent István birodalma magyar szent koronája népességének felekezetei között. Hivatkozunk a nagy Széchenyire!*)

Pest Budinske Wjedomosti. A könyv irodalmi becséről nem szólunk, mert bele se néztünk, hanem a nevek után ítélve botránykozva szemléljük, hogy a 20 *protestáns* író közül 14 *helvét hitvallású* és csak 6 *ágostói confessiót* követő *evangelicus*. Ez minden statisztikai adattal oppugnál! Így szerkeszteni rettetenes!

Magyar Izraelita. A könyv tartalmáról nem szólunk. Az bizonyosan elég szép. Hanem az már mégis a kor szellemével meg nem egyező, hogy 31 író közül csak egyetlen egy a *zsidó* és az is csak *tiszteletbeli zsidó*.

Concordia. Itt van az egyenjogúság ni! 31 író között egyetlen egy *görög nem eggesültet* sem vettek fel!

Korunk. Valjon nem tudná a tudós szerkesztő, — erdélyi honfitárs létére — hogy *unitárius* írók is vannak a két Magyar hazában? A szerkesztésnél ilyesmire jó volna tekintettel lenni.

K—s M—n.

*) Egyébiránt a P. Hirnök tudós szerkesztője mondta azt, hogy „vota non numerantur, sed ponderantur.“ Tehát báró *Eötvös* katolikus író, azt számítsa *tíznek* s *mingyárt* helyre áll az egyensúly.

K—s M—n.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Pallida mors aequo pede pulsat Handabandarum tabernas, Donau-Zeitungerumque turres.

— — A francziák Puebla elfoglalásakor 16 ezer katonát s közte 300 tábornokot, 2400 ezredet s 8000 kisebb nagyobb foku törzstisztet fogtak el. Közkatona is volt egy nehány.

— — A lengyeleknél a fölkelés már annyira ment, hogy még a bankban lévő pénz is *fölkelt* és tovább állt.

— — (A Handabanda megint rugdalja kenteket.) Hagyd el, szegényt, ezek az ő „*utolsó rugásai*.”

— — Egy magyar divatlap, mely a gyöngédebb számára szerkesztődik, azon írta, hogy a nemzeti színháznak egyik tenorista tagja *haldoklik*, azt az elmésséget mondja, hogy „*jó éjszakát kívánunk neki*.” Ez a hang Muszkaországban is megjárja; de nem az irók közt, mert azok ott finomérzésű emberek, hanem a kozákok között. — A tenorista csakugyan meg is halt. Valjon, a ki jó éjszakát kívánt neki, nem rendez most neki macskazenét?

Annak a bizonyos csizmadianak.

Tisztelt majszter ur!

„*Pietas*“ hallatlan de igaz, e szót találtuk a „*Hirnök*“ tárczájában a minap, mikor az ugynevezte bolond lapokat meglezkélte.

Hanem azon csodálkozunk mi majszter uram, hogy a „*Hirnök*“-nek *tárczája* is van, miután ő a tárczára haragszik, kivált ha az nem *pénz* de történetesen *miniszteri* tárca; mert hát az a miniszteri tárca volt ám oka annak is, hogy hajdan Jónás elnyelte a czethalat; azaz hogy Jónás elnyelettetett a czethal által; meg annak is hogy az idén a repezét kirágtá a féreg, s így kevés lesz az olaj, a világos-

ság pedig még kevesebb Ó-Budán, és a „*Hirnök*“ vezérczikkeiben.

Azonban mindegy, ne mondja a „*Hirnök*“ hogy falra hányt a borsót, ime elért bennünket is a buzgóság, és lerovunk némi tartozást.

A napokban egy óbudai háziurnak kedveszotytyant roskadozó házat leromboltatni hogy helyébe újat építesen. A bontás alkalmával egy helyen a vakolat alatt öregségben megöszült azaz megfeleltült betűket lehetett kivenni a falra pikturálva. A háziur egy becsületes német kapás azt hiva, hogy tán az irás valamely rég elrejtett kincsről ad felvilágosítást; felfogadott egy magyar embert, (mert a titokszerű irás magyarul volt) hogy fejtse meg neki mint hajdan egyik proféta megfejté annak a hogy is hijják zsidókirálynak az álmában látottakat.

Emberünk megjelent s elolvasá rettenetes komoly arczczal — mind addig mig el nem nevette magát — a következőket :

Kéretik mindenki

Kész pénzzel fizetni . . .

A szép szó sokat ér,

De többet a tallér.

— Uram — szólt az irás-tudó — itt hajdan hihetőleg korcsma volt, és e figyelmeztetés a vendégeknek szólt.

A gazda csalatva reményében neki esett egy csákánykapával és megsemmisítette az ódonságnak ezen symbolumát. De ki tehet róla nem minden ember érti mi a kegyelet (pietas).

Azonban mi, kik néha a „*Hirnök*“-öt is elolvasuk pietásból, elemezzük a kérdéses sorokat.

„Kéretik mindenki.“ Mit jelent e pár szó? Azt hogy eleink tudták mi a becsület. Ha irtak hát irtak tisztelettel. Hanem hiszen nem is volt akkor sok divat- és egyéb szolid lap, hol az ember kedvére ki is gorombáskodhatja magát.

„Kész pénzzel fizetni.“ E szavak arról tanuskodnak hogy eleink is többre becsülték a „*hotsza ne*“-t, mint a „*nesz semmi fogd meg jól*“-t. Tehát ne csudálkozzék senki hogy mi, e prózaikor gyermekei nem szeretjük erszényünket a szomszédra bizni, annál kevésbbé mézet üvegen át nyalni.

„A szép szó sokat ér.“ Hanem valamintségesen most nincs, azonos képen akkor sem volt neki — ágiója.

„De többet a tallér.“ Ez utóbbit nem igen lehet most elemezni, mert az eféle speciést oly annyira pietásban tartják a hol van, hogy inkább hihető a „*Hirnök*“ szótárában a két szónak *pietas* és *negyvennyolcz* összekerülése (mi egyértelmű az evangéliumi tevének a tüfokán keresztül bujásával) mint a tallérok mostanában előkerülése.

Sz. P.